

Jordi Bertomeu Sacerdot

«Tortosa és on torno per refer-me com a persona»

Entrevista

Tornar a casa. Amb motiu de la Mare de Déu de la Cinta, el sacerdot Jordi Bertomeu visita la ciutat que l'ha vist créixer, Tortosa. D'aquí a uns dies reprendrà la investigació de casos d'abús de l'Església

XAVIER PETE
TORTOSA

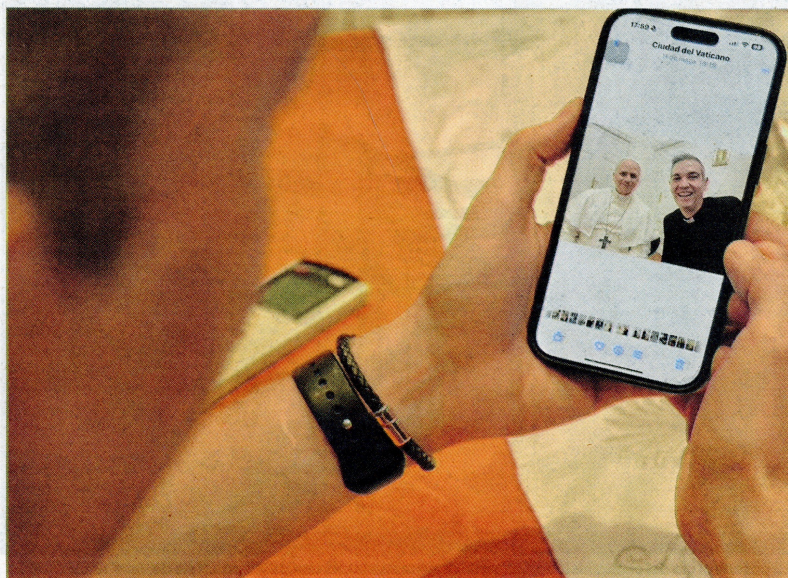
El sacerdot Jordi Bertomeu (1968) observa Tortosa des de les alçades cada vegada que hi torna, després de volar per mig món. Com a mínim, ho fa dues vegades l'any: al setembre, per la Mare de Déu de la Cinta, i al desembre, per acomiadar l'any al costat dels seus. En aquests retorns comptats, l'oficial del Dicasteri de la Doctrina de la Fe s'instal·la a l'atíic on viuen els seus pares, un camioner i una perruquera jubilats, un espai que s'ha convertit per ell en un "oasi" i un "petit museu d'objectes de record" adquirits en els països on ha estat. Aquí carrega forces —físiques i mentals— abans de tornar a trepitjar diferents terres del món on serà l'home del papa per a la investigació de casos d'abusos en l'Església. "Aquesta serà la meua missió fins que no es digui el contrari", apunta.

S'ha sentit un home important, tant a Roma, aquests últims anys, com en el seu pas anterior per l'Església de Tortosa?

No, he estat un home senzill. En les missions, he tingut la sensació d'insuficiència, de no arribar a tot. Sense falsa humilitat. He arribat fins aquí perquè quan, durant els anys vuitanta, acabant la carrera de Dret i proposant-me ser jutge, vaig repensar la meua vida per un somni més gran, el de ser un bon pastor i entregar-me a Déu i a la gent. I això és el que he procurat fer des d'aleshores, tenint un dels dos peus sempre aquí, en una diòcesi rural que observo cada dia amb passió, estigui on estigui.

Les Terres de l'Ebre han configurat la seva actitud pastoral?

Sí, sobretot pel que vaig aprendre durant la infantesa i la primera joventut, abans de ser capellà a Alcanar i Tortosa. És una terra que et conforma perquè et fa peculiar, algú amb una identitat cultu-

Jordi Bertomeu repassa algunes de les fotografies fetes amb el papa Lleó XIV. FOTO: FLAMA

ral concreta. Però també molt mariana, ja que la devoció tan marcada per la Mare de Déu de la Cinta et fa mirar la realitat contemplativament, d'una altra manera. Et treu de la superficialitat. És, d'alguna manera, el que necessita fer tothom a la seva vida. I una terra, sense oblidar-ho, tocada pel riu. I per aquestes vistes. Miri, miri, des d'aquí es veu tot [assenyala l'extens paisatge], el riu, el seminari diocesà on vaig formar-me, la muntanya, la gent, els joves, als quals voldria haver-me dedicat més pastoralment.

El riu també forma part d'un dels moments més destacats del seu període a Roma.

Sí, perquè jo estava fent esport a la vora del riu Tíber, a quatre quilòmetres de casa, quan la fumata blanca va aparèixer a la teulada de la Capella Sixtina. El meu recorregut a Roma va prendre volada el 2012, després d'uns anys

de formació allà, accedint com a oficial al Dicasteri per a la Doctrina de la Fe per dedicar-me a investigar els abusos comesos pels clergues de l'Església catòlica. El meu contacte amb la figura del pontífex va passar de saludar ocasionalment el papa a ser, primer amb Francesc, un jesuïta de la vella escola i que vivia d'una certa caricatura, i després amb Lleó XIV, algú que té un contacte estret amb ells. I algú que ha treballat, des de països com el Paraguai, Bolívia, Mèxic, Guatemala, l'Uruguai o el Perú, com a visitador apostòlic i conferenciant.

A vostè també se l'ha adjudicat una caricatura que no és del tot correcta?

Com deia Francesc, vivim en un canvi d'època, i no en una època de canvis. Ara hi ha uns creadors d'opinió que polaritzen l'Església perquè entenen la vida eclesial a partir de blancs i negres. S'eme-

ten uns judicis absolutament temeraris sobre tot i sobre tots, sense tenir tots els elements de judici, i hi ha qui vol ser més papista que el papa, trencant una unió eclesial efectiva i afectiva. He tingut, fins i tot, un intent de demanda al Perú, amb difamació inclosa a través de les xarxes socials, totalment injustificat i diria que perillós.

Ha estat un aspecte sobre vostè difícil de digerir per a la seva família?

És una feina poc agraïda afectivament. He vist la capacitat de les persones de fer el bé, però també de fer el mal, entre el pecat i la corrupció. No obstant això, no soc gaire d'explicar-ho a la família. A Tortosa, la prioritat és tornar a casa, amb els meus i a la parròquia de Sant Blai, on la meua mare acudeix per a pregar cada dia i on jo participo en l'eucaristia mentre soc aquí. És la me-

va Betània. Després de patir tant en la meua tasca fora d'aquí, demano sovint a Jesús que, com a mínim, tot plegat concedeixi a canvi més vocacions sacerdotals en aquestes terres tortosines.

Té uns horaris molt regulars també, tot i estar de vacances.

Em llevo, com a Roma, a tres quarts de cinc de la matinada per l'insomni, patit també pel papa Prevost. I tinc una regularitat en el que faig, mantenint l'equilibri psicològic i emocional, segurament per conèixer amb el TDAH. A Roma, on trobo a faltar la família, la vida social que tinc es resumiria, com a Tortosa, en l'amistat amb matrimonis que tenen dubtes, aspiracions i problemes d'altres tipus, i que em fan tocar més de peus a terra.

Què és l'últim que li ha dit Lleó XIV en el xat de WhatsApp?

M'ha demanat que acabi unes investigacions encomanades per Francesc i me n'ha afegit alguna més per als pròxims mesos. Em tocarà anar al Brasil, el Perú i algun altre país més fins a finals d'aquest 2025. No em plantejo, en cap cas, tocar el fre de mà, ja que penso només a fer bé la meua feina, sent el jutge instructor i el diplomàtic que m'imaginava ser quan era jove.

Es planteja tornar a Tortosa com a bisbe?

No. Cada any que passa és menys probable perquè la tendència és que siguin joves, en un panorama en què l'Església viu en transició, en una inadequació gestionada des del fracàs, com passa en els textos sagrats. La referència, òbviament, sempre és Tortosa, i l'objectiu, la cura pastoral com a rector de parròquia. Espero que en un futur, amb la irrupció de la intel·ligència artificial, els bisbes no siguin virtuals, si bé el papa m'ha promès que no serà així (riu). Hem de ser fidels i honestos amb la realitat, sabent llegir-la amb els ulls de Déu.